

POSTANOWIENIE

25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 25 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Z.M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.

o zapłatę,

na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Toruniu

postanowieniem z 27 sierpnia 2025 r., I C 1321/23,

o przekazanie do sądu równorzędnego,

**odmawia przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 sierpnia 2025 r. Sąd Okręgowy w Toruniu, na podstawie art. 44¹ k.p.c., wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy z powództwa Z. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W. o zapłatę. Sąd Okręgowy wskazał, że powód w dniu 25 sierpnia 2025 r. złożył wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi równorzędnemu - Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Zdaniem Sądu Okręgowego złożenie przez powoda powyższego wniosku obligowało sąd do wystąpienia z wnioskiem do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44¹ § 1 k.c. Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli

wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Przytoczona regulacja dotyczy sytuacji, gdy rozpoznanie sprawy w danym sądzie, bez względu na to przez którego sędziego, godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości. Chodzi zatem, co do zasady, o tego rodzaju okoliczności, które są powiązane z danym sądem w znaczeniu ustrojowym (instytucjonalnym), a nie z konkretnym sędzią. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono również, że samo subiektywne przekonanie strony, że postępowanie powinien prowadzić inny sąd niż właściwy zgodnie z ustawą, nie są wystarczające do zastosowania art. 44¹ § 1 k.p.c. W szczególności zaś instytucja uregulowana w tym przepisie nie może służyć stronom do dowolnego kształtowania składu sądu orzekającego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2025 r., III CO 653/25, niepubl.; z 25 czerwca 2025 r., III CO 439/25, niepubl.).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy subiektywne przekonanie powoda, że jego sprawa nie zostanie właściwie rozpatrzona w Sądzie Okręgowym w Toruniu, nie było w konsekwencji wystarczające do zastosowania przez Sąd Najwyższy art. 44¹ § 1 k.p.c. Formułowane przez powoda zarzuty co do braku bezstronności czy też braku niezawisłości sędziów powinny znajdować rozwiązanie na gruncie innych instytucji i jak wynika z akt sprawy takie rozwiązanie znajdują (k. 806 i 833). Natomiast zarzut usunięcia z akt sprawy dowodów postawiony przez powoda nie może być traktowany jako obiektywne uzasadnienie postulowanego przez niego wniosku, zważywszy, że stawiany był on w związku z pismem z 9 października 2023 r. oraz 7 kwietnia 2024 r., jak zaś wynika z akt sprawy pismo z 9 października 2023 r. wraz załącznikami znajduje się w aktach (k. 570 - 596), zaś pismo z 7 kwietnia 2024 r. wraz załącznikami i odpisem zostało zwrócone zarządzeniem z 14 marca 2024 r. (k. 624) pełnomocnikowi z urzędu powoda (k. 629).

Argumentacja powoda, do której odwołał się Sąd Okręgowy w swym wystąpieniu, nie uzasadnia w konsekwencji wniosku, że w sprawie zachodzi realne i rzeczywiste zagrożenie dla prawidłowości funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

[a.ł.]

(K.L.)